

nesbörd om, att det var sanningens ord, vi talade, då vi sade till eder, att vårt hopp icke var en flygtig dröm, alstrad i en enskild individs sjukliga hjerna, utan en fullmogent frukt af tidens utveckling och historiens gång; bära vittnesbörd om, att detta hopp icke blifvit försvagadt eller afkyldt genom misstänksam förföljelse, eller missundsamt förtal, utan tvertom vuxit med hvarje dag och städse frambragt allt flere och flere välsignelserika frukter, sedan det af er mun först erhöill sin egentliga, högtidliga, offentliga, jag kunde nästan säga världshistoriska, stadfästelse."

Upsalienser! Jag bringer eder mitt folks tacksägelse, icke blott derföre, att J kallen dess söner bröder och älsken dem, som älska eder, utan derföre, att J med handling hafven ådagalagdt, att J allvarligen önsken att dela dess öde, alldenstund våra känslor, våra sträfvanen och vårt hopp icke blott funnit genklang i edra bröst, utan äfven mana eder till verksamhet för vår gemensamma sak, vår gemensamma framtid till mötes. Erinren J eder ännu, att jag, då jag för två år sedan, på Gustaf Wasas dag, stod i eder krets på allshärjartingets hög och uppmanade eder, att med handling lägga edert sinnelag i dagen, erinren J eder, säger jag, att jag då klagade öfver att vårt ändliga förbund var fästadt vid blott ett flygtigt tidsmoment; att det icke fans något samband oss emellan i skrift och tal, undantagande i de sällan inträffande och korta stunder, då det kunde lyckas oss att personligen träffa hvarandra; att er litteratur och edra förhållanden voro nästan lika okända i Danmark, som vår litteratur och våra förhållanden i Sverige? Huru hafva icke tvenne år förändrat allt detta! Nu förflyter nästan ingen vecka, utan att det mellan Upsala och Köpenhamn vexlas bref och bud, skrifter och böcker; vårt inre lif, våra andliga och statsborgerliga sträfvanen följas med uppmärksamhet i Carl den tiondes och tolftes land, likasom edra öden och vilkor med deltagande blickar följas af ättlingarne af Juels och Rantzaus krigare. Det är J, som hafven gifvit edert folk föredömet; J som först och mest fullständigt hafven följt vår uppmaning; J, som hafven fortplantat den på hinsidan Kölen, som hafven kallat Norriges kraftfulla och höghjertade ungdom till deltagande i detta möte; J, hvilka hitintills ensamt i begge brödralanden gifvit den skandinaviska idéen en organ; J, som hafven stiftat ett samfund till dess skydd, till dess utveckling, befastande och utbredande.

Derföre, J Upsalienser, tacke vi eder, ehuru vi vete, att J icke behöfva våra tacksägelse i ord. Eder inre häftiga rörelse, då J för första gången satten foten på dansk jord, just den innehöll den belöning, som intet guld kan uppväga; en tacksägelse, som inga ord kunna tolka, en